

Arrest

nr. 115 425 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 8 februari 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot een toelating voor verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 13 januari 2011 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Op 17 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering van visum. Op 3 augustus 2011 kwam verzoekster het Rijk binnen met een aankomstverklaring in het bezit van een toeristenvisum geldig van 11 juli 2011 tot 11 oktober 2011. Verzoekster diende op 26 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 4 april 2012 nam de gemachtigde van de

staatssecretaris een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende op 8 januari 2013 opnieuw een aanvraag in op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Op 8 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 08.01.2013,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: KARAKOYUN

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...) te 8940 Wervik

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, zijn:

Het feit dat betrokkene een gezinscel met haar partner en haar kind vormt en dat ze een wettelijke samenwoningverklaring gedaan heeft met haar partner, vormen geen buitengewone omstandigheden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene voldoende humanitaire redenen heeft en dat ze niet terug naar Turkije kan teruggaan voor een visum aan te vragen en dat het onveilig is voor een alleenstaande vrouw en haar baby, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De situatie mag inderdaad als moeilijk beschouwd worden, maar niet worden aanvaard als uitzonderlijke omstandigheden die betrokkene verhinderen terug te keren. De belangenafweging tussen het doel en de gevolgen van deze beslissing en de ongemakken die eruit voortvloeien, valt ons inziens uit in het nadeel van betrokkene. Er worden geen motieven gegeven waarom Turkije onveilig zou zijn voor een alleenstaande vrouw met een kind.

Betrokkene kan ook alleen reizen om vanuit haar land van herkomst een aanvraag tot gezinsvorming op het Belgische grondgebied in te dienen. Trouwens haar echtgenoot zou beroep kunnen doen of hulp kunnen krijgen van derden. Betrokkene toont niet aan waarom haar echtgenoot geen beroep zou kunnen doen op andere personen. Ook andere gezinnen worden met dergelijke situaties geconfronteerd. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig.

Betrokkene kan, van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, zich opnieuw verenigen met haar partner en zijn kinderen.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2011 in België is en dat zij tijdens die periode nooit in het buitenland is geweest. Het feit dat betrokkene een leven heeft opgebouwd bij haar echtgenoot en kind en dat haar echtgenoot een eigen zaak heeft en vast werk heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden. De terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen is niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene zou slechts een beperkte tijd van haar echtgenoot en dochter gescheiden zijn wanneer zij machtiging in het buitenland dient te halen. Dit houdt geen schending in van de echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare en ernstige schade in. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat

betrokkene definitief gescheiden wordt van haar gezin. Van zodra betrokkene zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw te verenigen met haar gezin..."

En

"Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al. 1 – 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten : geen geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 10, § 1, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 juncto de standstillbepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het aanvullend protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 September 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 en anderzijds artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, in samenhang met de artikelen 10 en 12 van de oorspronkelijke Vreemdelingenwet van 15.12.1980, alsook artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag van 13 december 1955, goedgekeurd bij de wet van 24 maart 1961.

Doordat

Verzoekster, om de aanvraag om toelating tot verblijf niet bij het Belgisch consulaat in het buitenland maar wel bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats te kunnen indienen, volgens de bestreden beslissing moet aantonen dat er "buitengewone omstandigheden" zijn die haar verhinderen terug te keren naar haar land, en haar aanvraag afgewezen wordt nu zij volgens de tegenpartij geen dergelijke buitengewone omstandigheden inroept. De bestreden beslissing stelt op die manier impliciet maar zeker dat verzoekster onderworpen is aan art. 12bis, lid 2, 3° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, zoals laatst gewijzigd op 8.7.2011;

Terwijl

Verzoekster als Turkse onderdaan en echtgenoot/partner van een wettig in België verblijvende Turkse onderdaan, kan zich beroepen op meer gunstige bepalingen dan de gemeenrechtelijke bepalingen uit de artikelen 10 en 12bis van de (huidige versie van de) Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Krachtens artikel 10 § 1, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet kan zij zich beroepen op een verdrag, m.n. het Aanvullend Protocol van 23.11.1970 bij de Associatieovereenkomst tussen de EEG (thans EU) en Turkije en op het Besluit nr. 1/80 dat tot stand gekomen is binnen de Associatieraad, opgericht in het raam van voormelde Associatieovereenkomst;

Het Aanvullend Protocol van 23 november 1970 bevat in artikel 41, lid 1 een standstillbepaling luidend als volgt: "De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

Ook het Besluit 1/80 kent een standstillbepaling in het artikel 13, dat luidt als volgt:

"De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn."

Sinds het arrest Abatay (HvJ C-317/01, Abatay, Jur. 2003, I, 12301) staat vast dat beide standstillbepalingen een rechtstreekse werking hebben en dus in casu kunnen worden ingeroepen door verzoekster (zie ook HvJ Comm./Nederland, 29.4.2010, C-93/07; Oguz, 21.7.2011, C-186/10; Dereci, 15.11.2011, C-256/11; in het eerste arrest wordt gezegd dat art. 41, lid een algemene gelding heeft en bijgevolg kan ingeroepen worden door elke Turk, en in het laatste arrest wordt deze bepaling toegepast op de gezinshereniging). Zeer uitdrukkelijk stelde het Hof in zijn arrest Turn en Dari (HvJ C-16/05, Turn & Dari, Jur. 2007, I, 7415, r.o. 53-55) dat de standstillbepaling uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol zich ertegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die tot doel of tot gevolg heeft dat aan de vestiging (en daarmee samenhangend aan het verblijf) van een Turkse onderdaan strengere voorwaarden worden gesteld dan deze die golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat in werking trad op 1 januari 1973. Het artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol bevat op zichzelf geen recht op verblijf, zodat de lidstaten vrij blijven om een eigen immigratiebeleid te voeren. Daarentegen kan een lidstaat zijn immigratiebeleid t.a.v. Turkse onderdanen en hun gezinsleden niet

verstrengen. De Belgische wetgever heeft op 06.08.1993 een verstrenging van het gemeen recht inzake toelating tot het verblijf van meer dan drie maanden ingevoerd ten opzichte van de eerste versie van de wet van 15.12.1980. De oorspronkelijke versie van de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

"Art. 10: Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 12 zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten : (...)

4° de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging gemachtigde vreemdeling en die met deze samenleeft, alsmede hun kinderen die niet de leeftijd hebben bereikt welke de Belgische wet voor de burgerlijke meerderjarigheid heeft bepaald en die te hunnen laste zijn en met hen samenleven."

"Art. 12: De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven. De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van de verblijfsvergunning die bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in het buitenland heeft verkregen. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging indien deze in het Rijk werd verkregen.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit en bij een algemene voorziening, in uitzonderlijke omstandigheden een kortere termijn vaststellen.

Wanneer de aanvraag ingediend wordt door een vreemdeling die verklaart dat hij zich in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, brengt het gemeentebestuur, alvorens er gevolg aan te geven, daarvan de Minister van Justitie of zijn gemachtigde op de hoogte en verzekert zich van zijn akkoord. In afwachting van die beslissing wordt hem een document afgegeven waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend".

In casu kan verzoekster zich beroepen op de standstillbepalingen uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol en, voor zoveel als nodig uit artikel 13 van het Besluit 1/80, via de bepaling uit het (huidige) artikel 10 §1,1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster toelaat zich omtrent haar recht op verblijf te beroepen op een internationaal verdrag. Het Aanvullend Protocol en het Besluit 1/80 van de Assosiatieraad zijn beiden inderdaad internationale verdragen (voor het Besluit 1/80 is het wellicht preciezer te stellen dat het gaat om een besluit van een bij internationaal verdrag - nl. de Associatieovereenkomst EEG- Turkije van 1963 opgerichte Assosiatieraad - waardoor dit Besluit 1/80 zelf ook dezelfde waarde heeft). Bovendien werd in de voormelde arresten van het Hof van Justitie (o.a. Abatay en Turn & Dari) uitdrukkelijk bepaald dat deze bepalingen rechtstreekse werking hebben, zodat verzoekster zich erop kan beroepen. M.a.w. ten aanzien van verzoekster gelden de bepalingen van de vreemdelingenwet zoals die bestond bij de inwerkingtreding ervan, aangezien verscheidene wetswijzigingen restrictievere voorwaarden hebben opgelegd aan de vreemdeling van gemeen recht. Uit het toenmalige artikel 12 van de Vreemdelingenwet immers blijkt dat de vreemdeling die zich wil verenigen of herenigen met zijn gezinslid, niet wettig in België moet verblijven op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag tot verblijf, en niet moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het hem verhinderen terug te keren naar zijn land, om de aanvraag tot toelating tot verblijf te mogen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Hem wordt integendeel de vrije keuze gelaten om zijn aanvraag in te dienen hetzij in de Belgische diplomatieke post in zijn buitenland, hetzij bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Overigens mogen Turkse onderdanen sowieso een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in België indienen, en dit krachtens artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag (zie mijn bijdrage "De toetreding van Turkije tot het Europees Vestigingsverdrag en de gevolgen voor de Belgische interne rechtsorde", T. Vreemd. 1997,3-9). Na de inwerkingtreding van de wet van 15.12.1980, en alleszins op vandaag, legt artikel 12bis, lid 2, 3° Vreemdelingenwet aan de vreemdeling van gemeen recht wel op om met een visum gezinshereniging België binnen te komen of de buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post van zijn land in te dienen, zodat alleszins vaststaat dat de vreemdelingenwet sindsdien minstens op dit punt strengere voorwaarden oplegt aan de vreemdeling van gemeen recht. Precies omwille van dit punt wordt de aanvraag afgewezen. Bovendien liet de toenmalige Vreemdelingenwet, indien de vreemdeling niet aan de voorwaarden van artikel 10 voldoet, enkel toe om de aanvraag ongegrond te verklaren, bij middel van een bijlage 14 waartegen een schorsend beroep kon ingediend worden; dat de huidige wetgeving, die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren waartegen enkel een niet-schorsend beroep kan ingediend worden, strengere voorwaarden bevat en bijgevolg niet mag toegepast worden; zodat de bestreden beslissing de ingeroepen rechtsgronden schendt door ten aanzien van verzoekster de standstillbepalingen niet toe te passen, maar haar integendeel te onderwerpen aan de gemeenrechtelijke regeling uit art. 12bis huidige Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bijlage 15quater dient dan ook te worden vernietigd. Dezelfde rechtsgronden

worden geschonden in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat een uitvoeringsbeslissing is van de eerste bestreden beslissing. Dit bevel stelt ten onrechte dat verzoekster geen geldig visum had, en zodoende geen houder is van de vereiste binnenkomstdocumenten, terwijl uit het hier bovenstaande blijkt dat zij toegelaten dient te worden tot het verblijf van meer dan drie maanden zonder buitengewone omstandigheden te moeten invoeren, zodat indien de standstillbepaling werd toegepast door de tegenpartij, verzoekster zou toegelaten zijn tot het verblijf.

Antwoord op de nota met opmerkingen:

De normen van internationaal recht door verzoekster ingeroepen hebben volgens verwerende partij enkel betrekking op het vrij verkeer van Turkse werknemers in de EU. Dat is onjuist: zoals hoger aangegeven blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de standstillbepalingen een algemene draagwijdte hebben en niet alleen slaan op werknemers en hun gezinsleden. Verder roept verwerende partij tevergeefs het arrest van Uw Raad nr. 42.543 in, enerzijds omdat die verzoeker zich enkel beriep op besluit 1/80 en anderzijds hij beweerde als werknemer rechten uit deze bepalingen te kunnen putten, terwijl verzoekster als echtgenote van een zelfstandige de door haar ingeroepen normen laat gelden. In arrest nr. 78.186 gaat het om de partner van een Belg, en die situatie is totaal vreemd aan deze van verzoekster. Zoals hoger vermeld gelden volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Dereci) de standstillbepalingen ook voor de bepalingen inzake gezinshereniging. In de derde plaats stelt verwerende partij dat de argumenten van verzoekster "gericht zijn tegen de Vreemdelingenwet en niet tegen de bestreden beslissing". Dat is onjuist: verzoekster vordert de nietigverklaring van individuele beslissingen die haar betreffen op grond weliswaar van normen van internationaal recht waarmee huidige bepalingen van de Vreemdelingenwet strijdig zijn. Welnu, in geval van strijdigheid hebben normen van internationaal recht met rechtstreekse werking, wat hier het geval is, voorrang op het interne recht. Tenslotte stelt verzoekster vast dat verwerende partij niet antwoordt op de ingeroepen schending van het Europees Vestigingsverdrag."

2.2. Verzoekster betoogt dat de opgeworpen rechtsregels geschonden zijn doordat de bepalingen, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, slechts werden ingevoerd na de inwerkingtreding van het aanvullend protocol. Verzoekster meent dat de standstill-clausule uit artikel 41 van voormeld protocol werd geschonden.

Aangaande het toepassingsgebied van de associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964 en het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije:

- In artikel 12 van de associatieovereenkomst wordt bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen overeenkomen zich te laten leiden door de artikelen 39 EG, 40 EG en 41 EG "teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen".

- Artikel 6 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije bepaalt:

"1. Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;

- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat;

- na vier jaar legale arbeid, in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze."

Uit voornoemde bepalingen blijkt dat verzoekster zich pas dienstig kan beroepen op de associatieovereenkomst en het Besluit nr. 1/80 indien zij aantoonst dat de persoon die vervoegd wordt een werknemer is.

Verzoekster stelt in de aanvraag van 8 januari 2013 over het statuut van haar echtgenoot dat hij een "eigen zaak" heeft en een "zelfstandig beroep" uitoefent. Bij de aanvraag zijn "loonafrekeningen" gevoegd waarin vermeld staat: "Statuut: Werkende vennoot, Functie: Zaakvoerder-vennoot".

Hieruit moet worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot zijn verblijfsrecht in het Rijk niet heeft verworven doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van een tewerkstellingsovereenkomst met Turkije.

Artikel 15 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging bepaalt:

“Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam”.

Het grondwettelijk Hof overweegt in arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 onder de hoofding “IV. Wat de voorwaarden tot gezinshereniging betreft op grond van de bilaterale akkoorden tussen de Belgische Staat en bepaalde landen”:

“B.68.3. Uit de totstandkoming van de bestreden bepaling blijkt dat de wetgever niet heeft beoogd beperkingen aan te brengen aan de rechten die buitenlandse werknemers en hun gezinsleden aan de vermelde internationale akkoorden ontleen, waartoe hij overigens ook niet eenzijdig bevoegd zou zijn.

B.68.4. De wetgever heeft het toepassingsgebied willen verduidelijken van, enerzijds, de algemene regeling inzake gezinshereniging met een onderdaan van een derde Staat, zoals die is vervat in de artikelen 10 en volgende van de wet van 15 december 1980, en, anderzijds, de afwijkende regeling die geldt op grond van bilaterale overeenkomsten met bepaalde landen. Omdat zou zijn gebleken dat de bedoelde akkoorden in de praktijk soms soepeler werden toegepast dan datgene waarin is voorzien, heeft de wetgever de interpretatie bevestigd van de vermelde akkoorden, zoals deze blijkt uit de parlementaire bespreking bij hun totstandkoming en uit de rechtspraak (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/017, pp. 6-9, en DOC 53-0443/018, pp. 210-212). Aldus begrepen, beoogt de bestreden bepaling niet de inhoud van de voormelde akkoorden te wijzigen.”

Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de associatieovereenkomst, het Besluit nr. 1/80 en de standstill-clausule.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om gelet op het voorgaande de aanvraag te onderzoeken in het licht van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu verzoekster in de aanvraag van 8 januari 2013 het bestuur vraagt om deze te onderzoeken in het licht van “*Artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Wet van 15 december 1980.*”

Artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.”

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC